Bana garip gelen bir çeşit insan var, bir yandan evliliklerin bozulmasından şikayet edip, bir yandan mümkün olduğunca kendi ayakları üstünde duran insanları öven.

Halbuki evlilik denen *kurum*, insanın çeşitli yönlerden kendine yetemediği kabulü üzerine kurulu. İnsanların sosyalleşme, günlük hayatın idamesi, cinsellik gibi ihtiyaçlarını yalnız başlarına göremedikleri zamanlardan kalan bir kurum. Günlük hayatını başkasına ihtiyaç duymadan düzenleyebilen, evi, çamaşırları ve kendisi temiz kalabilen, sosyalleşmek ve cinsellik için de kısa vadeli bir çok *çözümün* olduğu bir çağda, evliliklerin hala eskisi gibi devam etmesini beklemenin neresi mantıklı, ben bunu çözemiyorum.

İnsan tutarlı olsun ve desin ki:

Evliliklerin çağı sona ermiştir, biz kadına erkeğin görevlerini yaptırıyoruz, o artık çalışıyor, medeniyetimiz ilerledi ve fiziksel işe ihtiyaç azaldı, kalan işleri de kadınlar da erkekler kadar iyi yapabiliyor. Aynı şekilde erkekler de kadınların işlerini öğrendi, bir çoğu için artık makineler var ve o da olmazsa bir kadından ev işi namına beklenen her şeyi ücreti mukabili yaptırabilmesi mümkün.

Biz de artık evlenmenin sadece bir sosyal alışkanlık, bir *statü şeysi* olduğunu söyleyelim. Sadece bir *geçiş dönemi* kurumu, ayakları üzerinde duramayan kadınların ve erkeklerin muhtaç olduğu cinsten bir kavram.

İnsanlığın girdiği yolun, cinsiyetler arası farkları mümkün olduğunca yok eden bir yol olduğunu ve bunun sonunun da, insanlığın toplumlaşma ve yeni bireyler yetiştirme konusunda bugüne kadar bulduğu en sağlam kurumu olan evliliğin sonunu getireceğini düşünüyorum. Ailenin alternatifi bugün taşıyıcı anne, sperm bankası, tek ebeveynli aile gibi işaret fişeklerinin haber verdiği tam fabrikasyon bir insanlık. Her anlamıyla insan çiftliklerinde üretilen çocuklar.

Bu çok yeni bir fikir değil tabi, Huxley'in *Cesur Yeni Dünya*'sının söylediği de bu. Bana garip gelen de, zaten gidişin böyle olmasından çok, insanların kimisinin bir yandan ateşe odun taşıyıp, bir yandan da hararetten şikayet etmesi.